

Mindegy Manó

Nagyon-nagyon messze innen, a sok kisgyerek által ismert Óperenciás-tengeren is túl, valamint egy furcsa, átlátszó "Üveghegy" nevű sziklaképződményen is túl található egy kicsi varázslatos erdő. Hatalmas fák nőnek itt sűrű összevisszaságban, melyeknek hatalmas lombjai szinte összenőni látszanak. Minden zöldell a szinte örökös napsütésben. Még a földön levő bokrok is hatalmasak, nagy leveleikkel betérítik a fák törzseit. Sok varázslatos lény él ebben a csuda-erdőben.

Egyikük egy piciny manó, akit a barátai - gúnynevén-, csak Mindegy Manónak neveznek. E becses megszólítást azért kapta, mert neki minden mindegy volt. Ha valami történt vele, vagy valamit tönkretett, csak egykedvű közönnyel nyugtázta a dolgot. Kismanó kora óta hanyagul csinált mindent. Manó mamája egész gyermekkorában rendre próbálta szoktatni Manó fiát, de hiába! Mindegy volt neki, ha összekente ruháját, ha bevetetlen ágyban aludt. Csak legyintett, ha összekente ruháját, vagy ha észrevette hogy valami leesett, eltörött vagy koszos lett.

- Jó ez nekem így is! Minek kezdjek vele valamit? Javítsam meg, hogy utána újra tönkremenjen?

Régóta koszos ruhákban járt. Kezes-lábasa már rég kifeslett térdtájékon. Az egyik vállpántja is elszakadt, pocakján pedig nagy folt éktelenkedett. Mindez őt cseppet sem zavarta. Apró háza is hasonlóképp festett: Kívül-belül mállott a vakolat, az ételmaradékok szanaszét heverték a földön. Emitt egy elszáradt almacsutka, amott törött pohár, felborult szék rádobált ruhákkal. Háza ablakán kitörött az üveg, az egyik ajtópánt is kiszakadt már az ajtókeretből. Mindenre ráfért volna egy alapos suvickolás. Az udvart is felverte a gaz, a kerítés is foghíjas volt és korhadt.

Két dolog volt csak, amivel foglalkozott manónk: vagy az alváson és a lustálkodáson járt az esze, vagy szinte állandóan korgó gyomrán. Ez a kis manó nagyon szerette a hasát, és nem vetett meg semmi finom csemegét!

Ma reggel is panaszosan kordult a gyomra, és - mit volt mit tenni-, kénytelen volt elindulni élelmet keresni. pedig oly szívesen lustálkodott volna még tovább! Elhagyta hát kis manóházát, és felkerekedett. Egyik madárbarátjától hallott egy mézlelőhelyről a közelben. A kotnyeles cinege órákkal korábban, szokása szerint az ablakpárkányán ülve pletykálgott. Sohasem tudta megállni, hogy el ne csiripelje valakinek, mit látott a fák koronájából. A cinege azt is mondta, hogy elég veszélyes dolog mézet szerezni, mivel sok-sok csípős méhecske őrzi az eleséget. Mindegy Manó ezzel mit sem törődött, nem akart felkészülni ő semmi veszélyre, elvégre az már azt jelentette, hogy tennie kellene valamit. Majd csak lesz valahogy! - Gondolta.

Óvatosan megközelítette a méhkaptárt, aminek a helyét pontosan megkapta. Az egyik - házától nem messze levő -, fa odújában volt a méhek otthona. Meg kellett másznia a fát, ami nem jelentett gondot Mindegynek, mivel - mint minden manó -, jól tudott fára mászni.

Bedugta kezét a kerek lyukba, és méz után kutakodott. Pár kíváncsi méh lengte csak körül, egyelőre nem foglalkoztak vele. Sajnos az édes nektár nagyon mélyen volt, így még jobban neki kellett veselkednie a dolognak. Bedugta hát a fejét is a kaptárba, mely belül csak úgy hemzsegett a méhektől! Így már elérte a mézet, és gyorsan degeszre tömte a bendőjét. Eddig szerencséje volt, jóllakott és a rovarokat sem zavarta fel. Elégedetten ki akart bújni a kaptárból, de a lakomázástól megdagadt pocakjától nem tudott. Kétségbeesett Mindegy Manó, és izgett-mozgott. Ahogy így ficáncolt, a méhkaptár leszakadt a helyéről. A nagy igyekezetben felzavarta a méheket, akik azonnal támadásba lendültek, és össze-vissza szurkálták az orrát. A pórul járt manó nagy

jajgatások közepette lebukfencezett a fáról. Nagy robajjal ért földet, a kaptár is széttörött. Ezzel sajnos nem járt jobban Mindegy, mivel apró kis katonák egész hada lengte körbe a fejét, akár egy felhő.

Riadalmában hazafelé vette az irányt, sikerült is picit lehangynia a méheket. Kisvártatva a háza kapujába ért. Egy picit megnyugodott, úgy gondolta bezárkózik, és megvárja amíg a kis harcias rovarok elunják a várakozást, és elrepülnek. Ahogy rohanva a kapujához ért, elbotlott egy kiálló korhadt kerítésdarabban, amit a nagy sietségben nem vett észre. Hasra esett, jól megütötte magát. A méhek még nem érték be, így gyorsan be tudott menekülni a házába. Hiába próbálta azonban bezárni az ajtót, nem tudta rendesen betenni, és egy jókora résen be lehetett jutni a házba. Hiába csukta be az ablakot is, a törött üvegen gond nélkül befértek a méhek. Végző elkeseredésében bebújt a felborított szék alá. Ez mit sem segített, az ajtó résén és az ablakon csak úgy áramlott be a mérges rovarfelhő. Jól össze is csipkedték a manó sej-haját, és csak nagy sokára hagytak békét neki.

Másnap Mindegy Manó tiszta ruhát húzott, és a Manó-lak mellett élők arra lettek figyelmesek, hogy egy apró, méhcsípésekkel teli házigazda szorgoskodott a házában és a háza környékén. Szó nélkül kicserélte a törött üveget, visszacsavározta az ajtópántot, rendet rakott, a nap hátralevő részében pedig kerítést javított. Többé sohasem hallotta senki a szájából, hogy "Mindegy!"

Írta és rajzolta:
Pálfi Dénes